

чувства. Като приминавахме съ прочитаніе на надгробіята, дъщерята на странниватъ ми дума:

« Да ви кажа едно нѣщо и вѣрвамъ че ще ви благодари: гробъта на единъ несчастенъ мжжъ. Никоя плоча, нито надписъ го украшавать, но нѣжната любовъ на дъщеря му го кичи съ най прѣкраснѣятъ и трогателный начинъ. Погледнете тамо до луна него гробъ, на розата между сѣнката на усѣненѣтъ елп и на това прѣкрасно панерче пълно съ цвѣта. Приближавамъ ся и ся смайвамъ. Познавамъ въ сѣщата минута панерчето което бѣше начертано въ памята ми още въ денятъ у когото тя испадна отъ Евхбургъ. Погледахъ го по отъ бѣизо, и сѣше сѣщото и не ся смнѣвахъ вѣче. Виждакѣсто на началвѣтъ буквы плешны ми и семейственѣтъ ми быдоха подтвърдението. Увѣрихъ ся за участѣта ти и за участѣтъ на отецъта ти. Младото момиче ми приказа тогава за прибываніето ти въ селацината на еъкитѣ, за болѣстѣтъ на отецъта ти и за скръбѣтъ която ти нанесе неговата смъртъ. Внезапно отыдохъ при духовникъта и тойзи благочестивый червоиниъ ми подтвърди кождо младата миказа.

При тѣхъ же прибави и най голѣмы за тебѣ похвалы. Щѣхъ да ида всамо въ селцината но догдѣ ся разговаряхъ времято ся мина и ношъта настана. Какво да прага? рекохъ. Гледамъ че смво-го късно за да ида въ селцината а пакъ утрѣ рано си отываме.

Духовникъта чъ повыка учительтаъ училищный и